

Nr 14.

Kungl. Maj:ts nådiga proposition till riksdagen med förslag till förordning om ändrad lydelse av 32 § i förordningen den 9 juni 1871 angående fattigvården; given Stockholms slott den 23 december 1914.

Under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över jordbruksärenden för denna dag vill Kungl. Maj:t härmed föreslå riksdagen antaga härvid fogade förslag till förordning om ändrad lydelse av 32 § i förordningen den 9 juni 1871 angående fattigvården.

Kungl. Maj:t förbliver riksdagen med all kungl. nåd och ynnest städse välbevågen.

GUSTAF.

Johan Beck-Friis.

Förslag

till

Förordning om ändrad lydelse av 32 § i förordningen den 9 juni 1871 angående fattigvården.

Härigenom förordnas, att 32 § i förordningen den 9 juni 1871 angående fattigvården skall erhålla följande ändrade lydelse:

1. Ersättning eller understöd av staten enligt 29, 30 och 31 §§ sökes av vederbörande fattigvårdsstyrelse hos Konungens befallningshavande för varje år inom januari månads utgång det påföljande året; och åligger Konungens befallningshavande att granska de ansökningar, som inkommit, och före den 15 nästföljande mars dem jämte eget utlåtande till Kungl. Maj:t insända.

Har fattigvård enligt 1 § lämnats åt någon, som icke är svensk, dansk eller norsk undersåte, och åstundas härför ersättning av staten, skall fattigvårdsstyrelsen dessutom, med överlämnande av tillgängliga handlingar, helst i huvudskrift, rörande den nödställdes person, födelseort och hemortsrätt jämte de övriga upplysningar, vilka genom förhör med honom eller annorledes kunna erhållas angående berörda omständigheter och den tid, som förflutit, sedan han lämnade sitt hemland, inom en månad efter den dag, då fattigvården beviljades, hos Konungens befallningshavande göra framställning om den ifrågavarande personens hemsändande. Försittes nyssnämnda tid, skall rätt till ersättning för fattigvård, som lämnas därefter och intill dess framställningen göres, anses förfallen. I fall, där det icke enligt särskilda bestämmelser tillkommer Konungens befallningshavande att avgöra hemsändningsfrågan, skall densamma underställas Kungl. Maj:ts prövning.

2. Angående behandling av frågor om ersättning för fattigvård, som av fattigvårdssamhälle i Sverige lämnas dansk eller norsk undersåte eller av fattigvårdssamhälle i Danmark eller Norge lämnas svensk undersåte, gäller vad särskilt stadgas.

*Utdrag av protokollet över jordbruksärenden, hållet inför Hans
Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 23
december 1914.*

Närvarande:

Hans excellens herr statsministern HAMMARSKJÖLD,
Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena WALLENBERG,
Statsråden: HASSELROT,
VON SYDOW,
friherre BECK-FRIIS,
STENBERG,
LINNÉR,
MÖRCKE,
VENNERSTEN,
WESTMAN,
BROSTRÖM.

Departementschefen, statsrådet friherre Beck-Friis anförde vidare.
I förordningen angående fattigvården den 9 juni 1871 stadgas i 29 § 3 mom., att, om fattigvård enligt 1 § är tilldelad någon, som icke är svensk medborgare, och ersättning icke kan hos enskild persom uttagas för den kostnad, som förorsakats av fattigvården eller för begravning, om sådan ifrågakommit, erhåller vederbörande fattigvårdssamhälle gottgörelse av staten i den ordning, som bestämmes i samma förordning. Förfaringssättet härvidlag är stadgat i 32 § 1 mom., i vars andra stycke emellertid undantag gjorts beträffande norsk medborgare. Enligt 2 mom. av sistnämnda § skall nämligen angående behandling av frågor om ersättning för understöd, som av fattigvårdssamhällen i ett av rikena Sverige och Norge lämnas nödställda från det andra riket, gälla vad särskilt stadgas, varmed avsetts förordningen i detta ämne den 15 februari 1855 med flera författningar. I avseende å danska

undersåtar hava däremot reglerna i nyssberörda 32 § 1 mom. varit tillämpliga. Med Danmark avslöts visserligen år 1888 särskild deklARATION angående ettdera rikets undersåtar, vilka inom det andra riket komma i behov av fattigvård, varefter kungörelse i anledning härav utfärdades den 16 november 1889, men föreskrifterna i 32 § 1 mom. fattigvårdsförordningen berördes ej härav.

Sedan numera den 26 maj 1914 mellan Sverige, Danmark och Norge avslutats en fattigvårdskonvention, som skall träda i kraft den 1 januari 1915, har Kungl. Maj:t förut denna dag beslutat utfärda förordning i anledning av denna konvention. Även denna förordning träder i kraft den 1 januari 1915, då de särskilda författningarna angående fattigvårdsförhållandena mellan Sverige och Norge ävensom ovanberörda deklARATION mellan Sverige och Danmark samt kungörelsen den 16 november 1889 upphöra att gälla.

Genom konventionen har frågan om fattigvård åt sådana undersåtar från ett av de tre länderna, vilka å något av de båda andra ländernas område komma i behov därav, blivit ordnad på ett enhetligt sätt, under det att hittills, såsom ovan nämnts, i berörda avseende olika bestämmelser gällt å ena sidan angående förhållandet mellan Sverige och Danmark och å andra sidan i fråga om förhållandet mellan Sverige och Norge.

För utarbetande av de svenska bestämmelser, som erfordrades på grund av konventionen, tillkallades jämlikt Kungl. Maj:ts bemyndigande särskilda sakkunniga till biträde inom jordbruksdepartementet. Dessa sakkunniga anförde i sitt yttrande bland annat, att av närmare angivna skäl bestämmelserna i 32 § 1 mom. fattigvårdsförordningen såväl i fråga om anmälan hos Kungl. Maj:ts befallningshavande som beträffande ansökning om ersättning vore med vissa utvidgningar och jämkningar upptagna i det av dem framlagda författningsförslaget. Vidare framhöllo de sakkunniga, att det skulle tilläventyrs bäst överensstamma med den sålunda föreslagna anordningen, att en sådan ändring vidtoges i 32 § 1 mom. andra stycket av fattigvårdsförordningen, att även för dansk undersåte undantag gjordes från det i lagrummet givna stadgandet om anmälan till Kungl. Maj:ts befallningshavande, samt att det ävenledes kunde ifrågasättas, att till 32 § 2 mom. av sistnämnda förordning foga ett tillägg, innebärande att detta lagrum avsåge jämväl förhållandena mellan Sverige och Danmark. De sakkunniga höllo emellertid före, att med dessa ändringar kunde anstå till blivande fullständig revision av fattigvårdslagstiftningen.

I de yttranden, som av åtskilliga myndigheter avgivits över de sakkunnigas förslag, har emellertid från vissa håll framhållits såsom

önskvärt, att de sålunda ifrågasatta ändringarna i fattigvårdsförordningens 32 § verkligen måtte vidtagas. Särskilt kammarrätten har uttalat sig i sådant syfte.

Jämväl för mig har det framstått såsom lämpligast att, då från den 1 januari 1915 särskilda, gemensamma bestämmelser skola i förevarande hänseende gälla i förhållandet såväl till Danmark som till Norge, den obetydliga ändring i fattigvårdsförordningen, som bör föranledas härav, må omedelbart vidtagas och att man alltså icke bör härför avvakta den mera genomgripande revision av fattigvårdslagstiftningen, för vilken förarbetena ännu icke avslutats.

Sedan departementschefen härafter uppläst ett inom jordbruksdepartementet utarbetat förslag till förordning om ändrad lydelse av 32 § i förordningen den 9 juni 1871 angående fattigvården, hemställde han, att Kungl. Maj:t måtte i proposition föreslå riksdagen antaga samma förslag.

Statsrådets övriga ledamöter förenade sig i denna hemställan.

Hans Maj:t Konungen behagade, med gillande av det upplästa förslaget, förordna, att proposition i ämnet skulle med den lydelse, bil. . . . vid detta protokoll utvisar, avlätas till riksdagen.

Ur protokollet:

A. Lekander.